

מלבי"ם ויקהל-פקודי

שמות פרק לה, כא-כב

(כא) וַיָּבֵאוּ כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר-נִשְׁאָו לְבָו וְכָל אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת-תְּרוֹמַת ה' לְמִלְאֶכֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְלְכָל-עֲבֹדֹתָיו וּלְבִגְדֵי הַקֹּדֶשׁ:

מלבי"ם שמות פרק לה

(כא) ויבאו כל איש אשר נשאו לבו...

ובדרך הדרוש הנה עקר תרומת ה' אשר חלה עליו הקדושה היה **נדבת הלב ותשוקת הרוח להתנדב**, זה היה עקר הנדבה, כמ"ש מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, שעקר התרומה היה נדבת הלב, והנה היה בין בני ישראל עניים שלא היה בידם כל מאומה להתנדב, אבל התנדבו ברוחם, היינו שחשבו ברוחם שאם היה להם עושר גדול היו מתנדבים כל המשכן וכל כליו והיו עושים הכל משלהם, וה' שיודע מחשבת לבם קבל הסכמתם זאת כאלו התנדבו בפועל, והיה להם **יתרון מן המתנדבים** שלא נחשב להם רק מה שהתנדבו בפועל, אבל לאלה חשב ה' כאילו הביאו מנדבתם את כל המשכן ואת כל כליו, וז"ש ויבואו כל איש אשר נשאו לבו, ר"ל שכל איש מהמתנדבים לא נתנו רק מה שנשאו לבו, כסף או זהב או נחושת, אבל וכל אשר נדבה רוחו, מי שלא הביאו בפועל רק שרוחו לבד נדבה, שחשב בלבו שרוצה לבנות כל המשכן משלו לכשתגיע ידו, אותו ר"ל נדיבת רוח הזה הביאו את תרומת ה' למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו ולבגדי הקדש, שנחשב להם כאלו הביאו כל האהל וכל כליו וכל בגדי הקדש: